Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

1 august 2025 *

„Trimitere preliminară – Politica în materie de azil – Directiva 2013/32/UE – Proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale – Articolele 36 și 37 – Noțiunea de «țară de origine sigură» – Desemnare prin intermediul unui act legislativ – Anexa I – Criterii – Articolul 46 – Dreptul la o cale de atac efectivă – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Examinare de către instanță a desemnării de către un stat membru a unei țări terțe ca țară de origine sigură – Publicitatea surselor de informare pe care se întemeiază această decizie”

În cauzele conexate C-758/24 [Alace][i] și C-759/24 [Canpelli] [i],

având ca obiect două cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunale ordinario di Roma (Tribunalul din Roma, Italia), prin deciziile din 31 octombrie 2024 și din 4 noiembrie 2024, primite de Curte la 4 noiembrie 2024 și, respectiv, la 5 noiembrie 2024, în procedurile

LC (C-758/24),

CP (C-759/24)

împotriva

Commissione territoriale per il riconoscimento della protezione internazionale di Roma – sezione procedure alla frontiera II,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul T. von Danwitz, vicepreședinte, doamna K. Jürimäe (raportoare), domnul I. Jarukaitis, doamna M. L. Arastey Sahún, domnii A. Kumin, N. Jääskinen, D. Gratsias și M. Gavalec, președinți de cameră, doamna I. Ziemele, domnii J. Passer și Z. Csehi, doamna O. Spineanu-Matei și domnii B. Smulders și M. Condinanzi, judecători,

avocat general: domnul J. Richard de la Tour,

grefier: domnul C. Di Bella, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 februarie 2025,

* Limba de procedură: italiana.

[i] Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile din procedură.

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru LC, de S. Angilletta, avvocata;

– pentru CP, de D. Belluccio și S. Greco, avvocati;

– pentru guvernul italian, de S. Fiorentino, în calitate de agent, asistat de L. D'Ascia, E. Feola și I. Massarelli, avvocati dello Stato;

– pentru guvernul bulgar, de S. O. Ruseva și T. S. Tsingileva, în calitate de agenți;

– pentru guvernul ceh, de A. Edelmannová, M. Smolek și J. Vláčil, în calitate de agenți;

– pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;

– pentru guvernul elen, de T. Papadopoulou, în calitate de agent;

– pentru guvernul francez, de B. Dourthe, O. Duprat-Mazaré și B. Fodda, în calitate de agenți;

– pentru guvernul cipriot, de I. Neophytou și E. Symeonidou, în calitate de agenți;

– pentru guvernul leton, de J. Davidoviča și S. Zellis, în calitate de agenți;

– pentru guvernul lituanian, de K. Dieninis, în calitate de agent;

– pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér și R. Kissné Berta, în calitate de agenți;

– pentru guvernul maltez, de A. Buhagiar, în calitate de agent;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și A. Hanje, în calitate de agenți;

– pentru guvernul austriac, de A. Posch, J. Schmoll și P. Thalmann, în calitate de agenți;

– pentru guvernul polonez, de B. Majczyna și D. Lutostańska, în calitate de agenți;

– pentru guvernul slovac, de E. V. Larišová, în calitate de agent;

– pentru guvernul finlandez, de H. Leppo și M. Pere, în calitate de agenți;

– pentru guvernul suedez, de F.-L. Göransson și J. Olsson, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de A. Azéma, M. Debieuvre și F. Tomat, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 10 aprilie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererile de decizie preliminară privesc interpretarea articolelor 36-38 din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60) coroborate cu considerentele (42), (46) și (48), precum și cu anexa I la această directivă și în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și a articolelor 6 și 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”).

2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul unor litigii între LC și, respectiv, CP, resortisanți ai Republicii Populare Bangladesh, pe de o parte, și Commissione territoriale per il riconoscimento della protezione internazionale di Roma – sezione procedure alla frontiera II (Comisia Teritorială pentru Recunoașterea Protecției Internaționale din Roma – Secția pentru proceduri la frontieră II, Italia), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea deciziilor prin care aceasta din urmă a respins, în urma unor proceduri accelerate la frontieră, cererile de protecție internațională ale lui LC și CP ca vădit nefondate.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2013/32

3 Considerentele (18), (20), (40), (42), (46) și (48) ale Directivei 2013/32 au următorul cuprins:

„(18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

[…]

(20) În circumstanțe bine definite, atunci când este probabil ca o cerere să nu fie fondată sau atunci când există preocupări serioase privind securitatea națională sau ordinea publică, statele membre ar trebui să poată să accelereze procedura de examinare, în special prin introducerea unor termene mai scurte, dar rezonabile pentru anumite etape procedurale, fără a aduce atingere efectuării unei examinări adecvate și complete și accesului efectiv al solicitantului la principiile și garanțiile de bază prevăzute de prezenta directivă.

[…]

(40) Un element esențial pentru aprecierea temeiniciei unei cereri de protecție internațională este siguranța solicitantului în țara sa de origine. În cazul în care o țară terță poate fi considerată drept o țară de origine sigură, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a o desemna ca atare și de a presupune că aceasta este sigură pentru un anumit solicitant, cu excepția cazului în care solicitantul prezintă elemente în sens contrar.

[…]

(42) Desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură în sensul prezentei directive nu poate constitui o garanție absolută de siguranță pentru resortisanții țării respective. Prin natura sa, evaluarea pe care se bazează desemnarea poate lua în considerare numai situația civilă, juridică și politică generală din țara respectivă, precum și dacă cei care comit acte de persecuție, de tortură sau aplică tratamente ori pedepse inumane sau degradante fac efectiv obiectul sancțiunilor atunci când se stabilește că sunt responsabili de aceste fapte în țara respectivă. Din acest motiv, este important ca, atunci când un solicitant arată că există motive valabile pentru ca țara să nu fie sigură în cazul său particular, desemnarea respectivei țări ca țară sigură să nu mai poată fi considerată pertinentă în ceea ce îl privește.

[…]

(46) În situația în care statele membre aplică conceptele de țară terță sigură de la caz la caz sau desemnează țări ca fiind sigure prin adoptarea de liste în acest scop, acestea ar trebui să țină seama, *inter alia*, de orientările și manualele operaționale și de informațiile privind țările de origine și activitățile, inclusiv de metodologia [Biroului European de Sprijin pentru Azil (BESA)] privind raportul de informare referitor la țara de origine, menționate în Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 mai 2010 privind înființarea unui Birou European de Sprijin pentru Azil [(JO 2010, L 132, p. 11)][, precum și de orientările relevante ale Înaltului Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR)].

[…]

(48) Pentru a asigura aplicarea corectă a conceptelor de țară sigură în baza unor informații actualizate, statele membre ar trebui să efectueze reexaminări periodice ale situației din respectivele state pe baza unei serii de surse de informație, inclusiv, în special, informații din partea altor state membre, BESA, ICNUR, Consiliul Europei și alte organizații internaționale relevante. Atunci când statele membre devin conștiente de o schimbare semnificativă a situației drepturilor omului dintr-o țară desemnată de către acestea ca fiind sigură, statele membre ar trebui să se asigure că se efectuează o reexaminare a respectivei situații cât mai curând posibil și, dacă este necesar, să reexamineze desemnarea respectivei țări ca fiind sigură.”

4 Articolul 10 din această directivă, intitulat „Cerințe privind examinarea cererilor”, prevede la alineatul (3) litera (b) și la alineatul (4):

„(3) Statele membre se asigură că autoritatea decizională hotărăște în legătură cu cererile de protecție internațională după o examinare corespunzătoare. În acest scop, statele membre se asigură că:

[…]

(b) se obțin informații precise și actualizate din surse diferite, cum ar fi BESA, ICNUR și organizații internaționale relevante pentru apărarea drepturilor omului, cu privire la situația generală existentă în țările de origine ale solicitanților și, acolo unde este necesar, în țările pe care aceștia le-au tranzitat, iar aceste informații sunt puse la dispoziția personalului care examinează cererile și adoptă deciziile;

[…]

(4) Autoritățile menționate la capitolul V au acces, prin autoritatea decizională, prin solicitant sau în alt mod, la informațiile generale menționate la alineatul (3) litera (b), care sunt necesare pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin.”

5 Sub titlul „Garanțiile acordate solicitanților”, articolul 12 din directiva menționată prevede la alineatul (1) litera (d):

„Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul III, statele membre se asigură că toți solicitanții de protecție internațională beneficiază de următoarele garanții:

[…]

(d) ei și, dacă este cazul, consilierii lor juridici sau alți consilieri în conformitate cu articolul 23 alineatul (1) au acces la informațiile menționate la articolul 10 alineatul (3) litera (b) și la informațiile furnizate de experții menționați la articolul 10 alineatul (3) litera (d), atunci când autoritatea decizională a luat în considerare aceste informații în scopul adoptării unei decizii cu privire la cererea lor;

[…]”

6 Articolul 24 din aceeași directivă, intitulat „Solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale”, privește sprijinul care trebuie acordat unor astfel de solicitanți pe toată durata procedurii de azil.

7 Articolul 31 din Directiva 2013/32, intitulat „Procedura de examinare”, prevede la alineatul (8) litera (b):

„Statele membre pot prevedea accelerarea unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II și/sau efectuarea acesteia la frontieră sau în zonele de tranzit, în conformitate cu articolul 43, în cazul în care:

[…]

(b) deoarece solicitantul provine dintr-o țară de origine sigură în sensul prezentei directive […]”

8 Articolul 32 din această directivă, intitulat „Cereri nefondate”, prevede:

„(1) Fără a aduce atingere articolului 27, statele membre pot considera o cerere ca nefondată numai în cazul în care autoritatea decizională a stabilit că solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru obținerea de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)].

(2) În cazul cererilor nefondate în care se aplică oricare dintre situațiile enumerate la articolul 31 alineatul (8), statele membre pot, de asemenea, să considere o cerere ca vădit nefondată în cazul în care este definită ca atare în legislația internă.”

9 Potrivit articolului 36 din directiva 2013/32, intitulat „Conceptul de țară de origine sigură”:

„(1) O țară terță desemnată ca țară de origine sigură în conformitate cu prezenta directivă poate fi considerată țară de origine sigură pentru un anumit solicitant, după o examinare individuală a solicitării, numai în cazul în care:

(a) acesta este resortisant al țării respective sau

(b) acesta este un apatrid și anterior a avut reședința stabilă în țara respectivă

și nu a prezentat motive serioase pentru ca țara să nu fie considerată țară de origine sigură în situația sa personală, ținând cont de condițiile pe care trebuie să la îndeplinească pentru a fi beneficiar de protecție internațională în conformitate cu Directiva [2011/95].

(2) Statele membre prevăd în legislația internă noi norme și modalități de aplicare a conceptului de țară de origine sigură.”

10 Intitulat „Desemnarea la nivel național a țărilor terțe considerate țări de origine sigure”, articolul 37 din Directiva 2013/32 prevede:

„(1) Statele membre pot menține sau adopta dispoziții legislative care le permit, în conformitate cu anexa I, desemnarea la nivel național a țărilor de origine sigure în scopul examinării cererilor de protecție internațională.

(2) Statele membre asigură o reexaminare periodică a situației din țările terțe desemnate ca țări de origine sigure în conformitate cu prezentul articol.

(3) Evaluarea unei țări ca țară de origine sigură în conformitate cu prezentul articol trebuie să se bazeze pe o serie de surse de informație, incluzând în special informații de la alte state membre, BESA, ICNUR, Consiliul Europei și alte organizații internaționale relevante.

(4) Statele membre notifică Comisiei țările care sunt desemnate ca țări de origine sigure în conformitate cu prezentul articol.”

11 Articolul 38 din această directivă privește conceptul de țară terță sigură.

12 Articolul 43 din directiva menționată, intitulat „Proceduri la frontieră”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre pot prevedea proceduri, în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II, în vederea adoptării unei decizii la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre cu privire la:

[…]

(b) fondul unei cereri într-o procedură în temeiul articolului 31 alineatul (8).”

13 Articolul 46 din aceeași directivă, intitulat „Dreptul la o cale de atac efectivă”, prevede:

„(1) Statele membre se asigură că solicitanții de protecție internațională au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva:

(a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională, inclusiv o decizie:
(i) de a considera nefondată o cerere cu privire la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară;

[…]

(3) Pentru a se conforma alineatului (1), statele membre se asigură că o cale de atac efectivă prevede examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95], cel puțin în cazul procedurilor privind căile de atac în fața unei instanțe de fond.

[…]

(5) Fără a aduce atingere alineatului (6), statele membre permit solicitanților să rămână pe teritoriu până la expirarea termenului de prescripție privind exercitarea dreptului lor la o cale de atac efectivă și, în cazul în care acest drept a fost exercitat în termenul respectiv, până la soluționarea căii de atac.

(6) În cazul unei decizii

(a) de a considera o cerere vădit nefondată în conformitate cu articolul 32 alineatul (2) sau nefondată după examinarea în conformitate cu articolul 31 alineatul (8), cu excepția cazurilor în care respectiva decizie se bazează pe circumstanțele menționate la articolul 31 alineatul (8) litera (h);

[…]

o instanță judecătorească are competența de a hotărî dacă solicitantul poate rămâne sau nu pe teritoriul statului membru, fie la cererea solicitantului în cauză, fie din proprie inițiativă, în cazul în care decizia luată are drept consecință încetarea dreptului solicitantului de a rămâne în statul membru și când, în asemenea cazuri, dreptul de a rămâne în statul membru până la soluționarea căii de atac nu este prevăzut în legislația internă.

[…]”

14 Anexa I la Directiva 2013/32, intitulată „Desemnarea țărilor de origine sigure în sensul articolului 37 alineatul (1)”, are următorul cuprins:

„O țară este considerată țară de origine sigură în cazul în care, pe baza situației legale, a aplicării legii într-un regim democratic și a situației politice generale, se poate demonstra că în țara respectivă, în general și consecvent, nu se recurge la persecuție, astfel cum este definită la articolul 9 din Directiva [2011/95], la tortură sau la tratamente ori pedepse inumane sau degradante și nici nu există vreo amenințare din motiv de violență nediscriminatorie în situații de conflict armat internațional sau intern.

La efectuarea acestei evaluări, se ține seama, *inter alia*, de măsura în care se asigură protecție împotriva persecuției și relelor tratamente prin:

(a) legile și reglementările relevante ale țării și modul cum sunt aplicate;

(b) respectarea drepturilor și libertăților prevăzute de [CEDO] și/sau Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice [adoptat la 16 decembrie 1966 de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite și intrat în vigoare la 23 martie 1976] și/sau Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii [și altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante din 10 decembrie 1984 [Recueil des traités des Nations unies, vol. 1465, p. 85, nr. 24841 (1987)], în special drepturile pentru care nu poate fi autorizată nicio derogare în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) din [CEDO];

(c) respectarea principiului nereturnării în conformitate cu Convenția [privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 [Recueil des traités des Nations unies, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)], intrată în vigoare la 22 aprilie 1954 și completată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967 și intrat în vigoare la 4 octombrie 1967 (denumită în continuare «Convenția de la Geneva»)];

(d) existența unui sistem de căi de atac efective împotriva încălcării acestor drepturi și libertăți.”

Regulamentul (UE) 2024/1348

15 Articolul 61 din Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de stabilire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE (JO L, 2024/1348), intitulat „Conceptul de țară de origine sigură”, prevede la alineatul (2):

„Desemnarea unei țări terțe drept țară de origine sigură atât la nivelul Uniunii [Europene], cât și la nivel național poate să prevadă excepții pentru anumite părți ale teritoriului său sau pentru categorii clar identificabile de persoane.”

16 Articolul 78 din acest regulament, intitulat „Abrogare”, prevede la alineatul (1):

„Directiva [2013/32] este abrogată de la data menționată la articolul 79 alineatul (2), fără a se aduce atingere articolului 79 alineatul (3).”

17 Articolul 79 din regulamentul menționat, intitulat „Intrare în vigoare și aplicare”, prevede la alineatele (2) și (3):

„(2) Prezentul regulament se aplică de la 12 iunie 2026.

(3) Prezentul regulament se aplică procedurii de acordare a protecției internaționale în legătură cu cererile depuse începând cu 12 iunie 2026. Cererile de protecție internațională depuse înainte de această dată sunt reglementate de Directiva [2013/32]. Prezentul regulament se aplică procedurii de retragere a protecției internaționale în cazul în care examinarea în vederea retragerii protecției internaționale a început la 12 iunie 2026 sau ulterior acestei date. În cazul în care examinarea în vederea retragerii protecției internaționale a început înainte de 12 iunie 2026, procedura de retragere a protecției internaționale este reglementată de Directiva [2013/32].”

Dreptul italian

18 Potrivit preambulului la decreto-legge n. 158 – Disposizioni urgenti in materia di procedure per il riconoscimento della protezione internazionale (Decretul lege nr. 158 privind dispoziții urgente în materie de acordare a protecției internaționale) din 23 octombrie 2024 (GURI nr. 249 din 23 octombrie 2024; denumit în continuare „Decretul-lege nr. 158/2024”):

„[…]

[având în vedere] necesitatea extraordinară și urgența desemnării țărilor de origine sigure, ținând seama de Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 4 octombrie 2024[, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (C-406/22, EU:C:2024:841)], excluzând țările care nu îndeplinesc condițiile pentru această desemnare pentru anumite părți ale teritoriului lor (Camerun, Columbia și Nigeria);

[având în vedere] că Regulamentul [2024/1348] și în special articolul 61 alineatul 2 din acesta, potrivit căruia «desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel național poate prevedea excepții pentru anumite părți ale teritoriului său sau categorii de persoane clar identificabile», care, deși se aplică începând cu 12 iunie 2026, a consacrat poziția comună a statelor membre ale Uniunii Europene;

[…]”

19 Decretul-lege nr. 158/2024 a modificat printre altele articolul 2-bis din decreto legislativo n. 25 – Attuazione della direttiva 2005/85/CE recante norme minime per le procedure applicate negli Stati membri ai fini del riconoscimento e della revoca dello status di rifugiato (Decretul legislativ nr. 25 de punere în aplicare a Directivei 2005/85/CE privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat) din 28 ianuarie 2008 (GURI nr. 40 din 16 februarie 2008; denumit în continuare „Decretul legislativ nr. 25/2008”). În urma acestei modificări, articolul 2-bis alineatele 1-4-bis din Decretul legislativ nr. 25/2008 prevede:

„1. În aplicarea criteriilor de calificare stabilite de legislația europeană și a datelor din sursele de informație furnizate de organizațiile internaționale relevante, următoarele țări sunt considerate țări de origine sigure: Albania, Algeria, Bangladesh, Bosnia și Herțegovina, Cabo Verde, Côte d’Ivoire, Egipt, Gambia, Georgia, Ghana, Kosovo, Macedonia de Nord, Maroc, Muntenegru, Peru, Senegal, Serbia, Sri Lanka și Tunisia.

2. Un stat care nu aparține Uniunii Europene poate fi considerat țară de origine sigură în cazul în care, pe baza sistemului său juridic, a aplicării legii într-un sistem democratic și a situației politice generale, se poate demonstra că, în general și în mod constant, nu există acte de persecuție, tortură sau alte forme de pedepse ori tratamente inumane sau degradante sau pericole cauzate de violența nediscriminatorie în situații de conflict armat intern sau internațional. Se poate desemna o țară de origine sigură cu excepția unor categorii de persoane.

3. În scopul evaluării menționate la alineatul 2, se ține seama printre altele de măsura în care se oferă protecție împotriva persecuțiilor și a relelor tratamente prin:

a) legile și reglementările țării și modul cum sunt aplicate;

b) respectarea drepturilor și libertăților prevăzute de [CEDO], Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice […] și în Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii din 10 decembrie 1984, în special a drepturilor de la care nu se poate deroga în temeiul articolului 15 paragraful (2) din [CEDO];

c) respectarea principiului articolului 33 din Convenția de la Geneva;

d) existența unui sistem de sancțiuni efective împotriva încălcării acestor drepturi și libertăți.

4. Evaluarea menită să stabilească dacă un stat care nu este membru al [Uniunii Europene] este o țară de origine sigură se bazează pe informațiile furnizate de Comisia națională pentru azil, care utilizează de asemenea informațiile compilate de centrul de documentare […] și alte surse de informații, inclusiv informațiile furnizate de alte state membre ale Uniunii Europene, de Agenția Uniunii Europene pentru Azil [(AUEA)], de [UNHCR], de Consiliul Europei și de alte organizații internaționale relevante.

4-bis. Lista țărilor de origine sigure este actualizată periodic prin dispoziții cu putere de lege și este notificată Comisiei. În vederea actualizării listei care figurează la alineatul 1, Consiliul de Miniștri adoptă, până la data de 15 ianuarie a fiecărui an, un raport care indică, cu respectarea nevoilor preponderente de securitate și de continuitate a relațiilor internaționale și ținând seama de informațiile prevăzute la alineatul 4, situația țărilor care figurează pe lista în vigoare și cea a țărilor a căror înscriere intenționează să o promoveze. Guvernul transmite raportul comisiilor parlamentare competente.”

Litigiile principale și întrebările preliminare

20 LC și CP sunt doi resortisanți ai Republicii Populare Bangladesh. După ce au fost salvați pe mare de autoritățile italiene, aceștia au fost conduși în Albania, unde au fost plasați în centrul de cazare din Gjadër. Aceste măsuri au fost luate în temeiul protocollo tra il Governo della Repubblica italiana e il Consiglio dei ministri della Repubblica di Albania per il rafforzamento della collaborazione in materia migratoria (Protocolul încheiat între Guvernul Republicii Italiene și Consiliul de Miniștri al Republicii Albania privind consolidarea colaborării în domeniul migrației), în temeiul căruia guvernul albanez a pus la dispoziția Republicii Italiene două zone de pe teritoriul Albaniei, care sunt în întregime de competența autorităților italiene și care sunt asimilate zonelor de frontieră sau de tranzit în care solicitanții de azil pot fi reținuți.

21 La 16 octombrie 2024, LC și CP au depus, fiecare, o cerere de protecție internațională la autoritățile italiene din acest centru de reținere.

22 Prin deciziile din 17 octombrie 2024, Comisia Teritorială pentru Recunoașterea Protecției Internaționale din Roma – Secția pentru proceduri la frontieră II a respins aceste cereri în cadrul unei proceduri accelerate la frontieră, pentru motivul că LC și CP veneau dintr-o țară de origine sigură. Deciziile de reținere nu au fost validate de instanța competentă și, prin urmare, solicitanții au fost eliberați.

23 Ajunși în Italia, LC și CP au sesizat, la 25 octombrie 2024, Tribunale ordinario di Roma (Tribunalul din Roma, Italia), care este instanța de trimitere, cu acțiuni împotriva deciziilor de respingere a cererilor lor de protecție internațională menționate la punctul anterior.

24 Această instanță are îndoieli cu privire la desemnarea Republicii Populare Bangladesh ca țară de origine sigură.

25 În primul rând, instanța de trimitere arată că, până la adoptarea Decretului-lege nr. 158/2024, desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură se efectua în două etape. Într-o primă etapă, legiuitorul italian definea, printr-o lege ordinară, cadrul juridic al unor astfel de desemnări. Într-o a doua etapă, administrația italiană desemna, prin decret interministerial, țările de origine sigure pe baza fișelor de informații referitoare la aceste țări. Instanța italiană era abilitată să controleze compatibilitatea unor astfel de decrete interministeriale cu acest cadru juridic. Cu toate acestea, ca urmare a intrării în vigoare a acestui decret-lege, lista țărilor de origine sigure ar figura în prezent într-un act cu putere de lege, și anume la articolul 2-bis alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 25/2008, astfel cum a fost modificat prin Decretul-lege nr. 158/2024. Legiuitorul italian ar fi astfel abilitat, în prezent, atât să stabilească cadrul juridic general care reglementează modalitățile și criteriile de desemnare a unei țări terțe ca țară de origine sigură, cât și să efectueze el însuși această desemnare. Instanța de trimitere ridică problema dacă o astfel de desemnare printr-un act cu putere de lege este conformă cu prevederile Directivei 2013/32.

26 În al doilea rând, instanța de trimitere subliniază că, în urma modificării articolului 2-bis din Decretul legislativ nr. 25/2008 prin Decretul-lege nr. 158/2024, reglementarea italiană nu mai conține referiri la fișele de informații privind țările terțe în cauză în vederea înscrierii lor pe lista țărilor de origine sigure și nici nu menționează necesitatea de a cita sursele din care provin aceste informații. În special, alineatele 2-4 ale articolului 2-bis din Decretul legislativ nr. 25/2008, astfel cum a fost modificat prin Decretul-lege nr. 158/2024, nu ar fi nicidecum menționate la alineatul 1 al acestui articol, cu modificările ulterioare. Acesta ar stabili lista țărilor de origine sigure făcând referire în general la „datele din sursele de informație furnizate de organizațiile internaționale relevante”, fără a identifica aceste date sau aceste surse. În plus, noul alineat 4-bis al articolului menționat s-ar limita să prevadă că, în vederea actualizării periodice a acestei liste, guvernul adoptă un raport care prezintă situația țărilor terțe în cauză. În consecință, solicitanții de protecție internațională, pe de o parte, și instanțele sesizate cu acțiuni introduse de aceștia din urmă, pe de altă parte, ar fi împiedicați să conteste și, respectiv, să controleze originea, autoritatea, fiabilitatea, relevanța, actualitatea, caracterul complet și conținutul informațiilor care au condus la desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură, cu încălcarea principiului protecției jurisdicționale efective consacrat la articolul 47 din cartă.

27 În al treilea rând, instanța de trimitere ridică problema dacă statele membre trebuie să permită instanțelor naționale să utilizeze toate informațiile relevante aflate la dispoziția lor pentru a verifica temeinicia desemnării unei țări terțe ca țară de origine sigură, indiferent dacă autoritatea națională care a efectuat desemnarea respectivă a dezvăluit sau nu informațiile pe care s-a întemeiat. Această instanță apreciază că trebuie să se răspundă afirmativ la această întrebare, pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă solicitanților de protecție internațională ale căror cereri au fost respinse cu ocazia unei proceduri accelerate pentru motivul că provin dintr-o astfel de țară de origine sigură.

28 În al patrulea rând, instanța de trimitere ridică în esență problema consecințelor care trebuie deduse din Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (C-406/22, EU:C:2024:841). Ea arată în acest sens că din preambulul Decretului-lege nr. 158/2024 rezultă că, prin adoptarea acestuia, guvernul italian a intenționat să se conformeze acestei hotărâri, eliminând, la articolul 2-bis alineatul 2 a doua teză din Decretul legislativ nr. 25/2008, posibilitatea de a desemna ca țară de origine sigură o țară terță care nu îndeplinește, pentru anumite părți ale teritoriului său, condițiile unei astfel de desemnări. Totuși,

acest guvern ar fi păstrat, la dispoziția menționată, posibilitatea de a desemna ca țară de origine sigură o țară terță, cu excepția anumitor categorii de persoane. Or, această instanță apreciază că această din urmă posibilitate trebuie înlăturată pe baza unui raționament analog celui reținut de Curte în hotărârea menționată. O excludere a unor categorii de persoane care privește, cel mai adesea, întregul teritoriu al unei țări terțe ar fi chiar mai gravă decât excluderea teritorială examinată în aceeași hotărâre. În aceste condiții, instanța menționată consideră necesar să solicite Curții să se pronunțe în această privință, înainte de a deduce, dacă este cazul, consecințele principiului supremației dreptului Uniunii.

29 În aceste condiții, Tribunale ordinario di Roma (Tribunalul din Roma) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare, formulate în mod identic în cele două cauze:

„1) Dreptul Uniunii și în special articolele [36-38] din Directiva [2013/32] coroborate de asemenea cu considerentele (42), (46) și (48) ale acestei directive și interpretate în lumina articolului 47 din [cartă] (și a articolelor 6 și 13 din [CEDO]) se opun ca legiuitorul național, competent să permită întocmirea unor liste de țări de origine sigure și să reglementeze criteriile și sursele care trebuie utilizate în acest scop, să desemneze și în mod direct, printr-un act cu putere de lege, un stat terț drept țară de origine sigură?

2) În orice caz, dreptul Uniunii și în special articolele [36-38] din Directiva 2013/32 coroborate de asemenea cu considerentele (42), (46) și (48) ale acestei directive și interpretate în lumina articolului 47 din [cartă] (și a articolelor 6 și 13 din [CEDO]) se opun cel puțin ca legiuitorul să desemneze un stat terț drept țară de origine sigură fără să asigure accesul și posibilitatea de a verifica sursele utilizate pentru a justifica desemnarea în cauză, împiedicând în acest mod solicitantul de azil să le conteste și instanța să examineze originea, autoritatea, fiabilitatea, pertinența, actualitatea, caracterul complet și, oricum, conținutul lor în general și să efectueze propriile aprecieri cu privire la respectarea cerințelor materiale pentru o astfel de desemnare, prevăzute în anexa I la [directiva menționată]?

3) Dreptul Uniunii și în special articolele [36-38] din Directiva 2013/32 coroborate de asemenea cu considerentele (42), (46) și (48) ale acestei directive și interpretate în lumina articolului 47 din [cartă] (și a articolelor 6 și 13 din [CEDO]) trebuie interpretate în sensul că, în cadrul unei proceduri accelerate la frontieră [privind persoane care provin] dintr-o țară de origine desemnată ca sigură, instanța poate utiliza, în orice caz, informații cu privire la țara de proveniență, recurgând în mod autonom la sursele care figurează la articolul 37 alineatul (3) din directiva [menționată], pentru a verifica respectarea cerințelor materiale pentru o astfel de desemnare, prevăzute în anexa I la [aceeași] directivă?

4) Dreptul Uniunii și în special articolele [36-38] din Directiva 2013/32, precum și anexa I la aceasta coroborate de asemenea cu considerentele (42), (46) și (48) ale acestei directive și interpretate în lumina articolului 47 din [cartă] (și a articolelor 6 și 13 din [CEDO]) împiedică definirea unei țări terțe drept «țară de origine sigură» atunci când în țara respectivă există categorii de persoane în privința cărora nu sunt respectate cerințele materiale pentru o astfel de desemnare, prevăzute în anexa I la directiva [menționată]?”

Procedura în fața Curții

30 Instanța de trimitere a solicitat judecarea prezentelor cauze potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 23a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.

31 La 19 noiembrie 2024, Camera a doua a Curții a decis, la propunerea judecătoarei raportoare, după ascultarea avocatului general, să nu admită această cerere.

32 Prin decizia președintelui Curții din 21 noiembrie 2024, prezentele cauze au fost conexate pentru buna desfășurare a fazei scrise și a celei orale ale procedurii, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

33 Prin Ordonanța președintelui Curții din 29 noiembrie 2024, prezentele cauze au fost judecate potrivit procedurii accelerate prevăzute la articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

34 În conformitate cu articolul 16 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, Republica Italiană a solicitat judecarea prezentelor cauze în Marea Cameră, aspect de care Curtea a luat act la 11 februarie 2025.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

35 Guvernele italian și slovac contestă admisibilitatea primei, a celei de a doua și a celei de a patra întrebări din fiecare cauză.

36 În ceea ce privește prima și a doua întrebare din fiecare cauză, guvernul italian susține că instanța de trimitere a omis să indice motivele pentru care Decretul-lege nr. 158/2024 ar fi incompatibil cu dreptul Uniunii și cele pentru care aceste întrebări ar fi pertinente pentru soluționarea litigiilor principale. Acest guvern adaugă că în speță modalitățile de desemnare a țărilor de origine sigure sunt lipsite de o astfel de relevanță, întrucât Republica Populară Bangladesh fusese deja desemnată drept țară de origine sigură chiar înainte de adoptarea acestui decret-lege.

37 În ceea ce privește a patra întrebare din fiecare cauză, guvernele italian și slovac susțin că aceasta este abstractă și ipotetică. Astfel, instanța de trimitere ar fi omis să verifice dacă Republica Populară Bangladesh nu este o țară de origine sigură pentru anumite categorii de persoane și dacă LC și CP se încadrează în aceste categorii.

38 În această privință, este necesar să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei cereri de decizie preliminară formulate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea

nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 19 decembrie 2024, Tudmur, C-185/24 și C-189/24, EU:C:2024:1036, punctul 26, precum și jurisprudența citată).

39 În speță, din cererile de decizie preliminară reiese că instanța de trimitere este sesizată cu acțiuni introduse de doi resortisanți ai Republicii Populare Bangladesh împotriva unor decizii de respingere a cererilor lor de protecție internațională ca fiind vădit nefondate pentru motivul că ei provin dintr-o țară de origine sigură. Această instanță explică, în cererile respective, că are îndoieli cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii a desemnării acestei țări terțe ca țară de origine sigură în esență pentru motivele că această desemnare decurge dintr-un act legislativ, că legiuitorul italian nu a divulgat sursele sale de informare și că acest legiuitor a menținut posibilitatea de a proceda la desemnarea menționată, deși această țară terță este susceptibilă să nu fie „sigură” pentru anumite categorii ale populației sale. În această privință, instanța menționată se referă la fișa de informare din 3 mai 2024 întocmită de Ministerul Afacerilor Externe italian și referitoare la Republica Populară Bangladesh, pe care se întemeia desemnarea acesteia din urmă ca țară de origine sigură înainte de adoptarea Decretului-lege nr. 158/2024 și care concluzionase că această țară terță nu putea fi considerată o țară de origine sigură decât cu exceptarea anumitor categorii de persoane.

40 În acest context, prin intermediul primei, al celei de a doua și al celei de a patra întrebări din fiecare cauză, aceeași instanță solicită Curții în esență să se pronunțe cu privire la interpretarea mai multor dispoziții ale Directivei 2013/32, care reglementează conceptul de țară de origine sigură și desemnarea unor astfel de țări de către statele membre, precum și cu privire la modalitățile de control jurisdicțional al unei astfel de desemnări.

41 Prin urmare, aceste întrebări privesc efectiv interpretarea unor norme de drept al Uniunii relevante pentru soluționarea litigiilor principale. Întrucât instanța de trimitere stabilește cadrul juridic național și cadrul factual al acțiunilor principale pe propria răspundere, nu este de competența Curții să verifice premisele pe care se întemeiază întrebările menționate.

42 În plus, din cererile de decizie preliminară rezultă că, prin intermediul întrebărilor formulate, instanța de trimitere urmărește, în definitiv, să se stabilească dacă desemnarea ca atare a Republicii Populare Bangladesh drept țară de origine sigură este compatibilă cu dreptul Uniunii, pentru a înlătura, dacă este cazul, prezumția de siguranță care se desprinde din aplicarea conceptului de țară de origine sigură în litigiile principale. Prin urmare, împrejurarea că nu s-a dovedit că LC și CP fac parte din una dintre categoriile de persoane pentru care, în opinia acestei instanțe, țara respectivă nu constituie o țară de origine sigură este lipsită de incidență asupra admisibilității acestor întrebări.

43 Rezultă că prima, a doua și a patra întrebare din fiecare cauză sunt admisibile.

Cu privire la fond

Observații introductive

44 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite la articolul 267 TFUE, este de competența acesteia să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să

reformuleze întrebările care îi sunt adresate. În plus, Curtea poate fi pusă în situația de a lua în considerare norme de drept al Uniunii la care instanța națională nu a făcut referire în enunțul întrebării sale (a se vedea Hotărârea din 20 martie 1986, Tissier, 35/85, EU:C:1986:143, punctul 9, precum și Hotărârea din 19 decembrie 2024, Khan Yunis și Baabda, C-123/23 și C-202/23, EU:C:2024:1042, punctul 63).

45 Astfel, împrejurarea că, pe plan formal, instanța de trimitere a vizat, în întrebările sale, unele dispoziții determinate din dreptul Uniunii nu împiedică Curtea să îi furnizeze toate elementele de interpretare care pot fi utile pentru soluționarea cauzei principale, extrăgând din ansamblul elementelor furnizate de această instanță și în special din motivarea deciziei de trimitere elementele de drept al Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului (a se vedea Hotărârea din 29 noiembrie 1978, Redmond, 83/78, EU:C:1978:214, punctul 26, precum și Hotărârea din 19 decembrie 2024, Khan Yunis și Baabda, C-123/23 și C-202/23, EU:C:2024:1042, punctul 64).

46 Prin intermediul întrebărilor formulate, instanța de trimitere solicită Curții printre altele să se pronunțe cu privire la interpretarea articolelor 36-38 din Directiva 2013/32 interpretate în lumina articolului 47 din cartă.

47 În primul rând, trebuie amintit că articolele 36 și 37 din Directiva 2013/32 privesc conceptul de țară de origine sigură și, respectiv, desemnarea de către statele membre a unor țări terțe ca țări de origine sigure.

48 Aceste articole instituie un regim special de examinare căruia statele membre îi pot supune cererile de protecție internațională. Acest regim se întemeiază pe o formă de prezumție refragabilă de protecție suficientă în țara de origine, care poate fi răsturnată de solicitant dacă invocă motive serioase legate de situația sa personală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, A, C-404/17, EU:C:2018:588, punctul 25, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 47 și jurisprudența citată).

49 În considerarea caracteristicilor specifice ale regimului menționat, statele membre pot prevedea, în conformitate cu articolul 31 alineatul (8) litera (b) din această directivă, pe de o parte, accelerarea procedurii de examinare și, pe de altă parte, efectuarea acesteia la frontieră sau în zonele de tranzit, în conformitate cu articolul 43 din directiva menționată (Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 48).

50 Pe de altă parte, în cazul în care o cerere de protecție internațională depusă de un solicitant dintr-o țară de origine sigură a fost considerată nefondată întrucât, în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) din Directiva 2013/32, autoritatea decizională a stabilit că solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru obținerea de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95, statele membre pot de asemenea să considere, în temeiul articolului 32 alineatul (2) din Directiva 2013/32, o astfel de cerere ca fiind vădit nefondată dacă ea este definită ca atare în legislația națională (Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 49).

51 În plus, una dintre consecințele pentru persoana interesată a cărei cerere este respinsă în temeiul aplicării conceptului de țară de origine sigură, spre deosebire de ceea ce este prevăzut în caz de respingere simplă, este că nu i se poate permite să rămână pe teritoriul statului membru în care a

fost depusă această cerere până la soluționarea căii sale de atac împotriva deciziei de respingere a cererii menționate, astfel cum rezultă din dispozițiile articolului 46 alineatele (5) și (6) din Directiva 2013/32 (Hotărârea din 25 iulie 2018, A, C-404/17, EU:C:2018:588, punctul 27, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 50).

52 În al doilea rând, trebuie să se observe că, spre deosebire de articolele 36 și 37 din Directiva 2013/32, articolul 38 din aceasta nu privește conceptul de „țară de origine sigură”, ci conceptul de „țară terță sigură”. Or, litigiile principale privesc numai aplicarea conceptului de „țară de origine sigură”. Prin urmare, nu este necesar să se statueze cu privire la interpretarea articolului 38 din această directivă în prezentele cauze.

53 În al treilea rând, trebuie să se constate că dreptului la o cale de atac efectivă, garantat de articolul 47 din cartă, îi corespunde obligația impusă statelor membre prin articolul 46 alineatul (1) din Directiva 2013/32 de a prevedea în favoarea solicitanților de protecție internațională un astfel de drept la o cale de atac jurisdicțională efectivă, al cărui domeniu de aplicare este definit la articolul 46 alineatul (3) din această directivă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, punctul 60, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 85, precum și jurisprudența citată]. Prin urmare, trebuie să se țină seama și de această din urmă dispoziție, chiar dacă instanța de trimitere nu a făcut referire la ea în întrebările sale.

Cu privire la prima întrebare din fiecare cauză

54 Prin intermediul primei întrebări din fiecare cauză, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 36 și 37, precum și articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citite în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să desemneze țări terțe ca țări de origine sigure prin intermediul unui act legislativ.

55 Astfel cum s-a amintit la punctul 48 din prezenta hotărâre, articolele 36 și 37 din Directiva 2013/32 instituie un regim special de examinare căruia statele membre îi pot supune cererile de protecție internațională care provin de la resortisanți ai țărilor desemnate ca țări de origine sigure.

56 În acest scop, articolul 37 alineatul (1) din această directivă precizează că „[s]tatele membre pot menține sau adopta dispoziții legislative care le permit, în conformitate cu anexa I [la directiva menționată], desemnarea la nivel național a țărilor de origine sigure în scopul examinării cererilor de protecție internațională”. Astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 36 din concluzii, dintr-o comparație a diferitor versiuni lingvistice ale acestei dispoziții reiese că noțiunea de „dispoziții legislative” trebuie înțeleasă într-un sens larg, în sensul că poate include acte de natură legislativă sau norme administrative.

57 În acest sens, Curtea a statuat de altfel că, pentru a putea recurge la regimul special de examinare și la prezumția refragabilă stabilită de normele Directivei 2013/32 referitoare la procedurile întemeiate pe conceptul de țară de origine sigură, statele membre trebuie să fi procedat la o punere în aplicare completă a normelor menționate în ceea ce privește actele cu putere de lege și normele administrative pe care au obligația să le adopte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, A, C-404/17, EU:C:2018:588, punctul 31).

58 Potrivit unei jurisprudențe constante, dispozițiile unei directive trebuie puse în aplicare cu o forță obligatorie incontestabilă, cu specificitatea, precizia și claritatea necesare pentru îndeplinirea cerinței securității juridice [Hotărârea din 3 septembrie 2020, Subdelegación del Gobierno en Barcelona (Rezidenți de lungă durată), C-503/19 și C-592/19, EU:C:2020:629, punctul 35 și jurisprudența citată].

59 În acest cadru, revine fiecărui stat membru sarcina de a proceda la desemnarea țărilor de origine sigure potrivit modalităților prevăzute la articolele 36 și 37, precum și în anexa I la Directiva 2013/32, și anume în special adoptarea unei liste a țărilor terțe potrivit criteriilor stabilite în această anexă I, elaborarea de norme și de modalități suplimentare de aplicare, notificarea către Comisie a listei țărilor de origine sigure sau reexaminarea sa periodică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, A, C-404/17, EU:C:2018:588, punctul 28).

60 În aceste condiții, nici aceste dispoziții, nici, de altfel, vreo altă dispoziție din Directiva 2013/32 nu stabilesc autoritatea sau autoritățile statelor membre care ar trebui să fie responsabile de desemnarea țărilor de origine sigure la nivel național și nici instrumentul juridic relevant în acest scop.

61 În această privință, trebuie amintit că din articolul 288 al treilea paragraf TFUE rezultă că statele membre dispun, cu ocazia transpunerii unei directive, de o marjă de apreciere în alegerea căilor și a mijloacelor destinate să asigure punerea în aplicare a acesteia. Astfel, în ceea ce privește alegerea autorităților competente și a instrumentelor juridice relevante pentru desemnarea la nivel național a țărilor terțe ca țări de origine sigure, nimic nu se opune deciziei, în cadrul unui stat membru, de a încredința legiuitorului național responsabilitatea de a desemna țările de origine sigure prin intermediul unui act legislativ.

62 Totuși, această marjă de apreciere a statelor membre în punerea în aplicare a dispozițiilor articolelor 36 și 37 din Directiva 2013/32 nu afectează obligația fiecăruia dintre aceste state de a lua toate măsurile necesare pentru a asigura efectul deplin al acestei directive, în conformitate cu obiectivul pe care aceasta îl urmărește (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 aprilie 1984, von Colson și Kamann, 14/83, EU:C:1984:153, punctul 15, precum și Hotărârea din 31 martie 2022, Lombard Lízing, C-472/20, EU:C:2022:242, punctul 35).

63 În special, marja de apreciere menționată nu afectează obligația oricărei instanțe naționale de a asigura efectul deplin al dispozițiilor Directivei 2013/32, lăsând din oficiu neaplicată, dacă este necesar, orice dispoziție a legislației naționale, chiar ulterioară, care ar fi contrară dispozițiilor acestei directive care au efect direct, fără a trebui să solicite sau să aștepte eliminarea prealabilă a dispoziției din legislația națională în cauză pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 1978, Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, punctele 21 și 24, precum și Hotărârea din 28 ianuarie 2025, ASG 2, C-253/23, EU:C:2025:40, punctul 90 și jurisprudența citată).

64 În plus, deși, în lipsa unei reglementări a Uniunii în materie, revine ordinii juridice interne, în virtutea principiului autonomiei procedurale a statelor membre și sub rezerva respectării principiilor echivalenței și efectivității, atribuția de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor destinate să asigure protecția drepturilor individuale derivate din ordinea juridică a Uniunii, statele membre au totuși responsabilitatea de a asigura, în fiecare caz în parte, respectarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă a acestor drepturi, astfel cum este

garantat la articolul 47 din cartă, întinderea acestui drept fiind precizată în speță la articolul 46 din Directiva 2013/32 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iulie 2025, Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, punctul 51 și jurisprudența citată).

65 Rezultă că alegerea de către un stat membru a autorității competente și a instrumentului juridic prin care se desemnează la nivel național țări de origine sigure, în conformitate cu articolele 36 și 37 din Directiva 2013/32, nu poate avea incidență asupra obligațiilor care îi revin în temeiul acestei directive. Revine astfel în special fiecărui stat membru sarcina de a asigura respectarea dreptului la o cale de atac jurisdicțională efectivă pe care articolul 46 alineatul (1) din directiva menționată îl recunoaște solicitanților de protecție internațională împotriva deciziilor privind cererile lor și al cărui domeniu de aplicare este definit la articolul 46 alineatul (3) din aceeași directivă.

66 În această privință, Curtea a statuat deja că, în conformitate cu articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina articolului 47 din cartă, atunci când o instanță națională se pronunță asupra unei căi de atac împotriva unei decizii privind o cerere de protecție internațională examinată în cadrul regimului special aplicabil cererilor formulate de solicitanții care provin din țări terțe desemnate, în conformitate cu articolul 37 din această directivă, ca țări de origine sigure, această instanță trebuie, în cadrul examinării depline și *ex nunc* impuse de acest articol 46 alineatul (3), să ia în considerare, în temeiul elementelor din dosar, precum și al celor aduse la cunoștința sa în cadrul procedurii desfășurate în fața ei, o nerespectare a cerințelor materiale pentru o astfel de desemnare, prevăzute în anexa I la directiva menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 98).

67 Prin urmare și ținând seama de jurisprudența amintită la punctele 62 și 63 din prezenta hotărâre, împrejurarea că un stat membru a ales să procedeze la desemnarea țărilor de origine sigure prin intermediul unui act legislativ nu poate fi de natură să împiedice instanța națională sesizată în condițiile enunțate la punctul precedent din această hotărâre să controleze, fie și numai cu titlu incident, dacă desemnarea țării terțe în cauză ca țară de origine sigură respectă condițiile materiale ale unei astfel de desemnări, prevăzute în anexa I la Directiva 2013/32.

68 În lumina motivelor care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare din fiecare cauză că articolele 36 și 37, precum și articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citite în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru să procedeze la desemnarea unor țări terțe ca țări de origine sigure prin intermediul unui act legislativ, cu condiția ca această desemnare să poată face obiectul unui control jurisdicțional privind respectarea condițiilor materiale ale unei astfel de desemnări, prevăzute în anexa I la această directivă, de către orice instanță națională sesizată cu o cale de atac împotriva unei decizii privind o cerere de protecție internațională examinată în cadrul regimului special aplicabil cererilor depuse de solicitanții din țări terțe desemnate ca țări de origine sigure.

Cu privire la a doua și la a treia întrebare din fiecare cauză

69 Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări din fiecare cauză, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 36 și 37, precum și articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citite în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretate în sensul că, pe de o parte, statul membru care desemnează o țară terță ca țară de origine sigură trebuie să facă accesibile sursele de informație, în sensul articolului 37 alineatul (3) din această directivă, pe care se întemeiază această desemnare și, pe de altă parte, instanța națională sesizată

cu o cale de atac împotriva unei decizii privind o cerere de protecție internațională examinată în cadrul regimului special de examinare aplicabil cererilor introduse de solicitanții care provin din țări terțe desemnate ca țări de origine sigure poate să țină seama, atunci când verifică dacă această desemnare respectă condițiile materiale ale unei astfel de desemnări prevăzute în anexa I la directiva menționată, de informațiile pe care ea însăși le-a colectat.

70 Articolul 37 alineatul (3) din Directiva 2013/32 prevede că, atunci când stabilesc dacă o țară terță este o țară de origine sigură, statele membre se bazează pe o serie de surse de informație, inclusiv în special informații provenind de la alte state membre, de la BESA, care este succesoarea AUEA, de la UNHCR, de la Consiliul Europei și de la alte organizații internaționale relevante.

71 Este adevărat că nici această dispoziție, nici vreo altă dispoziție din Directiva 2013/32 nu precizează în mod expres că autoritatea națională care desemnează, la nivel național, țări de origine sigure trebuie să facă accesibile sursele de informație pe baza cărora a efectuat o astfel de desemnare.

72 Nu este mai puțin adevărat, în primul rând, că desemnarea de către un stat membru a unei țări terțe drept țară de origine sigură face aplicabil solicitanților originari din această țară regimul special de examinare a cererilor de protecție internațională. În special, acest regim, prezentat la punctele 48-51 din prezenta hotărâre, permite statelor membre să accelereze procedura de examinare a acestor cereri și se întemeiază pe o formă de prezumție refragabilă de protecție suficientă în țara de origine, care poate, conform articolului 36 alineatul (1) din Directiva 2013/32, să fie răsturnată de solicitant în cazul în care invocă motive serioase legate de situația sa personală.

73 Or, astfel cum a subliniat domnul avocat general la punctul 55 din concluzii, posibilitatea solicitantului de a răsturna această prezumție impune, pentru a fi efectivă, ca acestui solicitant să i se dea posibilitatea să cunoască motivele pentru care țara sa de origine este prezumată sigură. Prin urmare, solicitantul menționat trebuie, în acest temei, să dispună de acces la sursele de informație pe baza cărora țara sa de origine a fost desemnată ca țară de origine sigură.

74 În al doilea rând, trebuie arătat că, în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 10 alineatul (3) litera (b) din aceasta, solicitanții de protecție internațională au acces, în cursul procedurii de examinare, la informațiile precise și actualizate colectate de statele membre din diferite surse, precum AUEA și UNHCR, precum și organizațiile internaționale relevante în domeniul drepturilor omului, cu privire la situația generală existentă în țările lor de origine. De asemenea, din articolul 10 alineatul (4) din directiva menționată rezultă că instanțele naționale au de asemenea acces la informațiile generale care sunt necesare pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin.

75 Or, este vorba în acest caz despre surse de informare similare celor pe care statele membre se pot întemeia, în conformitate cu articolul 37 alineatul (3) din Directiva 2013/32, pentru a desemna o țară terță drept țară de origine sigură.

76 În al treilea rând, trebuie amintit că articolul 46 alineatul (1) din Directiva 2013/32 recunoaște solicitanților de protecție internațională dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești împotriva deciziilor cu privire la cererea lor. Articolul 46 alineatul (3) din această directivă definește domeniul de aplicare al dreptului la o cale de atac efectivă, precizând că statele membre care fac obiectul acesteia trebuie să se asigure că instanța în fața căreia este contestată decizia referitoare la cererea de protecție internațională în cauză efectuează „examinarea deplină

și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95]” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 85 și jurisprudența citată).

77 În plus, reiese din jurisprudența Curții că caracteristicile căii de atac prevăzute la articolul 46 din Directiva 2013/32 trebuie determinate în conformitate cu articolul 47 din cartă, care constituie o reafirmare a principiului protecției jurisdicționale efective. Or, articolul 47 din cartă este suficient în sine și nu trebuie să fie precizat prin dispoziții ale dreptului Uniunii sau ale dreptului național pentru a conferi particularilor un drept care să poată fi invocat ca atare. Prin urmare, situația nu poate fi diferită în ceea ce privește articolul 46 alineatul (3) din această directivă, interpretat în lumina articolului 47 din cartă (Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 86 și jurisprudența citată).

78 Din această perspectivă, în primul rând, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, efectivitatea controlului jurisdicțional garantat la articolul 47 din cartă, în lumina căruia trebuie interpretat articolul 46 din Directiva 2013/32, impune, pe de o parte, ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele pe care se întemeiază decizia luată în privința sa, fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă. Pe de altă parte, aceasta din urmă trebuie să aibă competența de a solicita autorității în cauză să comunice aceste motive, pentru a fi pe deplin în măsură să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză (Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 53, și Hotărârea din 29 iulie 2024, protectus, C-185/23, EU:C:2024:657, punctul 79, precum și jurisprudența citată).

79 Or, atunci când, precum în litigiile principale, o cerere de protecție internațională este respinsă ca vădit nefondată pentru motivul că solicitantul provine dintr-o țară de origine sigură, în sensul articolelor 36 și 37 din Directiva 2013/32 coroborate cu anexa I la aceasta, motivul de respingere menționat se confundă în esență cu motivele pe care se întemeiază prezumția de protecție suficientă pe care o determină desemnarea țării în cauză drept țară de origine sigură.

80 Ținând seama de jurisprudența citată la punctul 78 din prezenta hotărâre, este necesar, prin urmare, să se considere că efectivitatea protecției jurisdicționale impune ca atât solicitantul în cauză, cât și instanța sesizată să poată avea cunoștință nu numai de motivele unei astfel de respingeri, ci și să aibă acces la sursele de informare pe baza cărora țara terță în cauză a fost desemnată drept țară de origine sigură.

81 În al doilea rând, în ceea ce privește conținutul dreptului la o cale de atac efectivă, așa cum este definit la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, Curtea a statuat că termenii „se asigură că o cale de atac efectivă prevede examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept” trebuie interpretați în sensul că statele membre sunt obligate, în temeiul acestei dispoziții, să își adapteze dreptul național astfel încât soluționarea căilor de atac vizate să comporte o examinare de către instanță a ansamblului elementelor de fapt și de drept care îi permit să efectueze o apreciere actualizată a cazului în speță (Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 110, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 87).

82 În această privință, mai întâi, expresia „*ex nunc*” subliniază obligația instanței de a efectua o apreciere care să țină seama, dacă este cazul, de noile elemente apărute după adoptarea deciziei care face obiectul căii de atac (Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 111, Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 52, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 88).

83 În continuare, adjectivul „deplină” care figurează la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 confirmă că instanța este obligată să examineze atât elementele de care autoritatea decizională a ținut sau ar fi trebuit să țină seama, cât și pe cele care au survenit după adoptarea deciziei de către această autoritate (Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 113, Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 52, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 89).

84 În sfârșit, expresia „după caz”, care figurează în segmentul de frază „inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95]”, evidențiază faptul că examinarea deplină și *ex nunc* care revine instanței nu trebuie să privească în mod necesar examinarea pe fond a necesităților de protecție internațională și că aceasta poate privi, așadar, aspectele procedurale ale unei cereri de protecție internațională, printre care figurează desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctele 90 și 91, precum și jurisprudența citată).

85 Astfel cum rezultă din jurisprudența Curții citată la punctul 66 din prezenta hotărâre, în conformitate cu articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina articolului 47 din cartă, atunci când o instanță națională este sesizată cu o cale de atac împotriva unei decizii privind o cerere de protecție internațională examinată în cadrul regimului special de examinare menționat la punctul 48 din prezenta hotărâre, această instanță trebuie, în cadrul examinării depline și *ex nunc* impuse de acest articol 46 alineatul (3), să invoce, pe baza elementelor din dosar, precum și a celor aduse la cunoștința sa în cadrul procedurii în fața ei, o eventuală încălcare a condițiilor materiale ale unei asemenea desemnări, prevăzute în anexa I la directiva menționată.

86 Or, efectivitatea controlului jurisdicțional al respectării condițiilor materiale enunțate în anexa I la Directiva 2013/32 presupune ca instanța sesizată să poată avea acces la sursele de informare pe baza cărora autoritatea națională competentă a procedat la desemnarea țării terțe în cauză drept țară de origine sigură. Această cerință de efectivitate implică de asemenea ca instanța respectivă să poată verifica dacă această desemnare respectă condițiile materiale enunțate în anexa I la directiva menționată, ținând seama de alte informații pe care ea însăși le-a colectat, dacă este cazul, indiferent dacă provin din surse publice sau din surse a căror prezentare a solicitat-o uneia dintre părțile din litigiul aflat pe rolul său, cu condiția ca, pe de o parte, să se fi asigurat de fiabilitatea acestor informații și, pe de altă parte, în conformitate cu principiul contradictorialității, aceste părți să aibă ocazia să își prezinte observațiile cu privire la aceste informații.

87 Rezultă că statele membre sunt obligate, în temeiul articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, să își adapteze dreptul național astfel încât să fie garantat un acces suficient și adecvat la sursele de informare pe care s-au întemeiat pentru a desemna țări de origine sigure. Acest acces trebuie să permită unui solicitant de protecție internațională originar dintr-o astfel de țară și

instanței naționale sesizate cu o cale de atac împotriva unei decizii privind cererea sa de protecție internațională să ia cunoștință în mod util de aceste surse de informație conform jurisprudenței amintite la punctul 78 din prezenta hotărâre.

88 Având în vedere motivele care precedă, este necesar să se răspundă la a doua și la a treia întrebare din fiecare cauză că articolele 36 și 37, precum și articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citite în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretate în sensul că:

– statul membru care desemnează o țară terță ca țară de origine sigură trebuie să garanteze în privința surselor de informație, în sensul articolului 37 alineatul (3) din această directivă, pe care se întemeiază această desemnare un acces suficient și adecvat, care trebuie, pe de o parte, să permită solicitantului de protecție internațională în cauză, originar din această țară terță, să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă și, pe de altă parte, să îi permită acesteia din urmă să exercite controlul unei decizii privind cererea de protecție internațională;

– instanța națională sesizată cu o cale de atac împotriva unei decizii privind o cerere de protecție internațională examinată în cadrul regimului special de examinare aplicabil cererilor introduse de solicitanții care provin din țări terțe desemnate ca țări de origine sigure poate, atunci când verifică, fie și numai cu titlu incident, dacă această desemnare respectă condițiile materiale ale unei astfel de desemnări, prevăzute în anexa I la directiva menționată, să țină seama de informațiile pe care ea însăși le-a colectat, cu condiția, pe de o parte, să se asigure de fiabilitatea acestor informații și, pe de altă parte, să garanteze părților în litigiu respectarea principiului contradictorialității.

Cu privire la a patra întrebare din fiecare cauză

89 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că a patra întrebare din fiecare cauză nu privește controlul pe care instanța de trimitere trebuie să îl efectueze cu privire la punerea în aplicare a dispozițiilor articolului 36 alineatul (1) din Directiva 2013/32, care prevede răsturnarea prezumției de protecție suficientă în țara de origine atunci când solicitantul prezintă motive serioase privind situația sa personală. Întrebările menționate privesc numai controlul pe care această instanță trebuie să îl efectueze cu privire la desemnarea ca atare a țării terțe de origine a solicitantului ca țară de origine sigură, în conformitate cu articolul 37 din această directivă.

90 În aceste condiții, este necesar să se considere că, prin intermediul celei de a patra întrebări din fiecare cauză, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 37 din Directiva 2013/32 coroborat cu anexa I la această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să desemneze ca țară de origine sigură o țară terță care nu îndeplinește, pentru anumite categorii de persoane, condițiile materiale ale unei astfel de desemnări, prevăzute în anexa I la directiva menționată.

91 Potrivit unei jurisprudențe constante, la interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii trebuie să se țină seama de formularea acesteia, de contextul în care se înscrie și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție [Hotărârea din 17 noiembrie 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, punctul 12, și Hotărârea din 6 iulie 2023, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Refugiat care a comis o infracțiune gravă), C-8/22, EU:C:2023:542, punctul 29].

92 În ceea ce privește, în primul rând, modul de redactare a articolului 37 din Directiva 2013/32, care, în conformitate cu titlul său, se referă la desemnarea de către un stat membru a unor țări terțe ca țări de origine sigure, se face referire, în mai multe rânduri, la termenii „țară” și „țară terță”. Nimic din modul de redactare a acestei dispoziții nu indică faptul că, în scopul unei astfel de desemnări, acești termeni pot fi înțeleși ca vizând numai o parte, eventual majoritară, a populației țării terțe în cauză, cu excluderea unei alte părți a acestei populații sau a anumitor categorii de persoane.

93 În ceea ce privește, în al doilea rând, contextul în care se înscrie articolul 37 din Directiva 2013/32, reiese, *primo*, din acest articol că statele membre pot desemna țări de origine sigure, în conformitate cu anexa I la această directivă. Or, asemenea modului de redactare a articolului menționat, criteriile enunțate în această anexă nu furnizează nicio indicație potrivit căreia statele membre ar putea să desemneze o țară terță ca țară de origine sigură, în timp ce, pentru anumite categorii de persoane din cadrul populației acestei țări, criteriile materiale prevăzute în această anexă I nu ar fi îndeplinite.

94 Dimpotrivă, potrivit anexei menționate, desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură depinde de posibilitatea de a demonstra că, „în general” și „consecvent”, în această țară nu se recurge niciodată la persecuție, tortură, pedepse sau tratamente inumane sau degradante și că nu există o amenințare din cauza violenței nediscriminatorii în situații de conflict armat internațional sau intern.

95 În această privință, este adevărat că versiunile lingvistice ale anexei I la Directiva 2013/32 diferă. Astfel, numai versiunea în limba franceză a acestei anexe evocă adverbul „uniformément”. Celelalte versiuni lingvistice ale anexei menționate, cum ar fi versiunile în limbile bulgară (*„за всеки отделен случай”*), spaniolă (*„sistemática”*), cehă (*„soustavně”*), daneză (*„til stadighed”*), germană (*„durchgängig”*), estonă (*„järjekindlat”*), daneză (*„til stadighed”*), germană (*„durchgängig”*), estonă (*„järjekindlat”*), greacă (*„μόνιμα”*), engleză (*„consistently”*), croată (*„trajno”*), italiană (*„costantemente”*), letonă (*„konsekventi”*), lituaniană (*„sistemingai”*), maghiară (*„következetesen”*), malteză (*„konsistentement”*), neerlandeză (*„duurzame”*), poloneză (*„konsekwentnie”*), portugheză (*„sistemático”*), română (*„consecvent”*), slovacă (*„sústavne”*), slovenă (*„redno”*), finlandeză (*„jatkuvasti”*) și suedeză (*„genomgående”*), corespund unor expresii precum „în mod constant”, „sistematic”, „durabil”, „continuă” sau „coerentă”.

96 Cu toate acestea, dincolo de aceste divergențe semantice, toți acești termeni fac trimitere la o noțiune de „invariabilitate”. Acestea urmăresc, în consecință și în lipsa oricărei referiri la o parte a populației țării terțe în cauză la articolul 37 sau în anexa I la Directiva 2013/32, să indice că condițiile prevăzute în această anexă trebuie respectate în raport cu întreaga populație a țării terțe în cauză pentru ca această țară să poată fi desemnată drept țară de origine sigură. Ele exprimă astfel alegerea legiuitorului Uniunii de a subordona desemnarea unei țări de origine sigure condiției ca țara terță să fie, în general, sigură pentru întreaga sa populație, iar nu doar pentru o parte din aceasta.

97 De altfel, chiar într-o țară în general sigură pentru întreaga sa populație, nu există nicio garanție absolută de securitate pentru fiecare individ. Acesta este motivul pentru care legiuitorul Uniunii a prevăzut, la articolul 36 alineatul (1) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina considerentelor (40) și (42) ale acestei directive, posibilitatea oricărui solicitant de protecție internațională originar dintr-o țară desemnată ca țară de origine sigură de a răsturna prezumția refragabilă de protecție suficientă, invocând motive serioase legate de situația sa personală.

98 *Secundo*, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe articolul 24 din Directiva 2013/32, este necesar să se arate că acest articol, care, în conformitate cu titlul său, privește „[s]olicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale”, nu are nicio legătură cu desemnarea unei țări terțe drept „țară de origine sigură”, în sensul articolului 37 și al anexei I la această directivă.

99 *Tertio*, astfel cum s-a arătat la punctele 48-51 din prezenta hotărâre, desemnarea de către un stat membru a unor țări terțe ca țări de origine sigure permite ca cererile de protecție internațională ale solicitanților care provin din aceste țări terțe să fie supuse unui regim special de examinare cu caracter derogatoriu.

100 În această privință, interpretarea articolului 37 din Directiva 2013/32 în sensul că permite desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură, chiar dacă, pentru anumite categorii de persoane, această țară nu îndeplinește condițiile materiale prevăzute în anexa I la această directivă, ar avea ca efect extinderea domeniului de aplicare al acestui regim special de examinare. Întrucât o astfel de interpretare nu își găsește nicio susținere în modul de redactare a acestui articol 37 și nici, în sens mai larg, în directiva menționată, a recunoaște o asemenea posibilitate ar încălca interpretarea strictă al cărei obiect trebuie să îl facă dispozițiile cu caracter derogatoriu [a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 martie 2015, Comisia/Luxemburg, C-502/13, EU:C:2015:143, punctul 61, și Hotărârea din 8 februarie 2024, Bundesrepublik Deutschland (Admisibilitatea unei cereri ulterioare), C-216/22, EU:C:2024:122, punctul 35, precum și jurisprudența citată].

101 În ceea ce privește, în al treilea rând, obiectivele Directivei 2013/32, trebuie amintit că, pe lângă faptul că ea urmărește obiectivul general de a institui standarde procedurale comune, această directivă urmărește în special, astfel cum rezultă printre altele din considerentul (18) al acesteia, ca cererile de protecție internațională să fie prelucrate „cât de repede posibil […], fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete” (Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 109, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 78).

102 Din această perspectivă, considerentul (20) al directivei menționate enunță că, în circumstanțe bine definite, în cazul în care, printre altele, o cerere ar putea fi nefondată, statele membre ar trebui să poată accelera procedura de examinare, în special prin introducerea unor termene mai scurte, dar rezonabile, pentru anumite etape procedurale, fără a aduce atingere efectuării unei examinări adecvate și complete și accesului efectiv al solicitantului la principiile și garanțiile de bază prevăzute în aceeași directivă (Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 79).

103 Acesta este motivul pentru care, astfel cum s-a arătat la punctele 48-51 din prezenta hotărâre, un stat membru poate supune cererile de protecție internațională depuse de solicitanții care provin dintr-o țară terță pe care acest stat membru a desemnat-o ca țară de origine sigură unui regim special de examinare, în temeiul căruia este posibil printre altele să se accelereze procedura de examinare a acestor cereri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 80).

104 În măsura în care, așa cum s-a arătat la punctul 101 din prezenta hotărâre, legiuitorul Uniunii urmărește să garanteze prin Directiva 2013/32 o examinare a cererilor de protecție internațională care este în același timp rapidă și exhaustivă, îi revine acestuia, în cadrul exercitării puterii de apreciere de care dispune în scopul stabilirii procedurilor comune de acordare și retragere a protecției internaționale, sarcina de a evalua comparativ aceste două obiective cu ocazia stabilirii

condițiilor în care statele membre pot desemna o țară terță ca țară de origine sigură (Hotărârea din 4 octombrie 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, punctul 81).

105 Astfel, faptul că acest legiuitor nu a prevăzut în cadrul directivei menționate posibilitatea statelor membre de a exclude categorii de persoane în scopul unei asemenea desemnări reflectă această evaluare comparativă și alegerea sa de a acorda prioritate unei examinări exhaustive a cererilor de protecție internațională care au fost depuse de solicitanți a căror țară de origine nu îndeplinește, pentru întreaga sa populație, cerințele materiale prevăzute în anexa I la directiva menționată.

106 Deși articolul 61 alineatul (2) din Regulamentul 2024/1348, al cărui articol 78 abrogă Directiva 2013/32 cu efect de la data de 12 iunie 2026, introduce o astfel de posibilitate, prevăzând că desemnarea unei țări terțe drept țară de origine sigură, atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel național, poate prevedea excepții pentru categorii de persoane clar identificabile, este vorba despre prerogativa legiuitorului Uniunii de a reveni asupra acestei alegeri, efectuând o nouă evaluare comparativă a intereselor în cauză.

107 În acest context, este necesar să se arate de asemenea că revine acestui legiuitor sarcina de a alege data de la care devine aplicabilă o nouă dispoziție precum articolul 61 alineatul (2) din Regulamentul 2024/1348, alegere pe care a efectuat-o la articolul 79 alineatele (2) și (3) din acest regulament. În plus, îi este permis să revină asupra acestei alegeri, modificând această din urmă dispoziție, ceea ce de altfel a fost propus de Comisie. Astfel, propunerea acesteia din 16 aprilie 2025 de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului 2024/1348 [COM(2025) 186 final] prevede la articolul 1 alineatul (2) modificarea articolului 79 alineatele (2) și (3) din Regulamentul 2024/1348 pentru a anticipa aplicarea printre altele a articolului 61 alineatul (2) din acesta.

108 Prin urmare, ținând seama de cerințele amintite la punctele 66 și 85 din prezenta hotărâre și în măsura în care în litigiile principale se aplică articolul 37 din Directiva 2013/32, iar nu articolul 61 alineatul (2) din Regulamentul 2024/1348, revine instanței de trimitere, în conformitate cu articolul 46 alineatul (3) din această directivă, interpretat în lumina articolului 47 din cartă, sarcina de a verifica, pe baza elementelor din dosar, precum și a celor aduse la cunoștința sa în cursul procedurii în fața ei, dacă desemnarea Republicii Populare Bangladesh drept țară de origine sigură, prevăzută la articolul 2-bis alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 25/2008 în urma modificării sale prin Decretul-lege nr. 158/2024, îndeplinește condițiile materiale ale unei astfel de desemnări, prevăzute în anexa I la directiva menționată, în raport cu întreaga populație a acestei țări terțe.

109 În lumina motivelor care precedă, este necesar să se răspundă la a patra întrebare din fiecare cauză că articolul 37 din Directiva 2013/32 coroborat cu anexa I la această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să desemneze ca țară de origine sigură o țară terță care nu îndeplinește, pentru anumite categorii de persoane, condițiile materiale ale unei astfel de desemnări, prevăzute în anexa I la directiva menționată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

110 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

1) **Articolele 36 și 37, precum și articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, citite în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,**

trebuie interpretate în sensul că

nu se opun ca un stat membru să procedeze la desemnarea unor țări terțe ca țări de origine sigure prin intermediul unui act legislativ, cu condiția ca această desemnare să poată face obiectul unui control jurisdicțional privind respectarea condițiilor materiale ale unei astfel de desemnări, prevăzute în anexa I la această directivă, de către orice instanță națională sesizată cu o cale de atac împotriva unei decizii privind o cerere de protecție internațională examinată în cadrul regimului special aplicabil cererilor depuse de solicitanții din țări terțe desemnate ca țări de origine sigure.

2) **Articolele 36 și 37, precum și articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citite în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale,**

trebuie interpretate în sensul că

– **statul membru care desemnează o țară terță ca țară de origine sigură trebuie să garanteze în privința surselor de informație, în sensul articolului 37 alineatul (3) din această directivă, pe care se întemeiază această desemnare un acces suficient și adecvat, care trebuie, pe de o parte, să permită solicitantului de protecție internațională în cauză, originar din această țară terță, să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă și, pe de altă parte, să îi permită acesteia din urmă să exercite controlul unei decizii privind cererea de protecție internațională;**

– **instanța națională sesizată cu o cale de atac împotriva unei decizii privind o cerere de protecție internațională examinată în cadrul regimului special de examinare aplicabil cererilor introduse de solicitanții care provin din țări terțe desemnate ca țări de origine sigure poate, atunci când verifică, fie și numai cu titlu incident, dacă această desemnare respectă condițiile materiale ale unei astfel de desemnări, prevăzute în anexa I la directiva menționată, să țină seama de informațiile pe care ea însăși le-a colectat, cu condiția, pe de o parte, să se asigure de fiabilitatea acestor informații și, pe de altă parte, să garanteze părților în litigiu respectarea principiului contradictorialității.**

3) **Articolul 37 din Directiva 2013/32 coroborat cu anexa I la această directivă**

trebuie interpretat în sensul că

se opune ca un stat membru să desemneze ca țară de origine sigură o țară terță care nu îndeplinește, pentru anumite categorii de persoane, condițiile materiale ale unei astfel de desemnări, prevăzute în anexa I la directiva menționată.

Semnături